

דמויות ותלבושות – הערות לשחקנים הנכבדים

ראש העיר ותיק בשירות המדינה, אינו טיפש כלל על פי דרכו. על אף שהוא מושחת, הוא נוהג בישוב דעת. די רציני, מטיף מוסר אפילו. מדבר בקול לא נמוך ולא גבוה, לא הרבה ולא מעט. כל מלה שלו משמעותית. תוויו פניו עבים וגסים, כאופייני למי שניצב בתחתית סולם הדרגות בראשית הקריירה. הוא עובר במהירות מפחד לשמחה, מהשפלה עצמית להתנשאות, כדרכו של אדם שמבנהו הנפשי אינו מפותח במיוחד. הוא לבוש, בדרך כלל, במדים עם לולאות ובמגפי ברך עם דורבנות. שערו מסופר, עם אותות שיבה.

אנה אנדרייבנה, אשתו, פרובינציאלית מתחננת, עדיין לא מבוגרת מדי, חונכה למחצה על רומנים ואלבומים, ולמחצה בטרחה במזווה ובאגף המשרתים. סקרנית ביותר, ולעתים נוטה להתרברבות. לא אחת זוכה לשלוט על בעלה, ולו רק מכיוון שהוא לא מוצא מענה לטענותיה. אבל שליטה זה מיושמת על זוטות בלבד ומתבטאת בהכרזות ובעקיצות. במהלך המחזה מחליפה ארבע פעמים את תלבושתה.

חלסטקוב, בחור צעיר, כבן עשרים שלוש, דק גזרה, צנום, אווילי קלות, או, כמו שאומרים, דל שכל. אחד מאלה המכונים בלשכות "חלול". מדבר ופועל ללא כל שיקול דעת. אין ביכולתו לחדול מלהרהר במחשבה טורדנית כלשהי. שטף דיבורו מקוטע והמלים ניתזות מפיו באופן מפתיע. ככל שהשחקן המגלם אותו יפגין גילוי-לב ופשטות, כן ירוויח מכך התפקיד. לבוש על פי צו האופנה.

אוסיפ, משרת, כאותם משרתים מזדקנים שניתן למצוא. מדבר בנימה רצינית, מבטו מושפל מעט, נוטה להטיף ואוהב בינו לבין עצמו להרביץ מוסר באדונו. קולו כמעט תמיד יציב, בשיחה עם אדונו מתווספת לו נימה

חמורה, מקוטעת, ואפילו גסה. הוא חכם מאדונו ולכן קל תפישה ממנו, אך הוא אינו מרחיב בדיבור וזומם בשקט. תלבושתו – מקטורן מהודק, בלוי, אפור או כחול.

בובצ'ינסקי ודובצ'ינסקי, שניהם נמוכים, קצרים, סקרנים ביותר. דומים להפליא זה לזה. לשניהם כרסות לא גדולות. שניהם מדברים בשטף בתוספת מחוות ידיים רבות. דובצ'ינסקי מעט רציני וגבוה יותר מבובצ'ינסקי, אבל בובצ'ינסקי חופשי בהליכותיו וערני יותר מדובצ'ינסקי.

ליאפקין-טיאפקין, שופט, קרא חמישה או שישה ספרים בחייו, ולכן ליברל בדעותיו במידת מה. נוטה לספקולציות ומשום כך מעניק לכל מלה שלו משקל. על השחקן המגלם אותו לשמור כל הזמן על הבעה מלאת חשיבות. קולו נמוך, נמתח ומתארך, משובץ צפצופים וחרחרורים – כמו שעון ישן שקודם לוחש ורק אחר כך מדנדן.

זמליאניקה, המפקח על בתי החולים, שמן מאוד, מגושם ומסורבל, אבל עם זאת ערמומי ונכלולי. מתרוצץ רבות ונחפז לסייע.

מנהל הדואר, תם-לב, כמעט פתי.

יתר התפקידים לא דורשים הבהרות מיוחדות. המקור לדמויות אלו כמעט תמיד נמצא מול העיניים.

השחקנים הנכבדים צריכים ביחוד לשים לב לתמונה האחרונה. המלים האחרונות הנשמעות אמורות להכות בתדהמה מחשמלת את כולם, באחת. כל הקבוצה צריכה לשנות תנוחה באותו רגע. על קריאת הפליאה של הנשים להפלט בו זמנית, כמו מאותו חזה. במידה ולא יקפידו על דרישות אלה עלול להתבטל כל הרושם הנחוץ.

(מרוסית: **רועי חן**)